

कथं तर्हि सूर्यादीनामपि भासकत्वं लोके दृश्यते तदपि मदावेशादेवेत्याह यदादित्येति अत्राप्यादित्यादिपदैः करणाधिष्ठात्र्यो देवतास्तदधिष्ठेयानिकरणानि च तन्त्रेणैव गृह्यन्ते यदादित्यादिषु बाह्यकरणे अधिष्ठातृषु तत्तदधिष्ठेयेषु बाह्यकरणेषु च गतं विद्यमानं तेजो विषयप्रकाशनसामर्थ्यं सर्वजगद्भासयते तत्तेजो मामकं मदीयं विद्धि येन सूर्यस्तपति तेजसेद्धः येन चक्षुःषि पश्यंतीत्यादि श्रुतिभ्यः एवं मनश्चंद्रमसोर्यदांतरप्रपंचप्रकाशनसामर्थ्यं तदपि मामकमेव तथायद्वागयोरव्याकृतादिविषयप्रकाशनसामर्थ्यं तदपि मामकमेवेत्यर्थः अक्षरयोजनास्पष्टा ॥ १२ ॥ न केवलमादित्यादिगतप्रकाशनसामर्थ्यं मामकं अपितु पृथिव्यादिगतं भूतधारणव्यापनसामर्थ्यमपि मदीयमेवेत्याह गामिति गां पृथिवीं आविश्यतां पृथिवीं दृढांकृत्वा भूतानि अहमेव धारयामि ओजसा बलेन अन्यथा पृथिवी सिकता मुष्टिर्द्विशीर्येत तथा च मंत्रवर्णः येन द्यौरुपा पृथिवी च दृढेति सदाधारपृथिवीमिति च तथाहमेव सोमो रसात्मको जलात्मकः रसो जलं रसो हर्ष इत्यनेकार्थमंजरी जलमयो भूत्वा सर्वा ओषधीः पुष्णामि च रसवतीः पुष्टाश्च करोमि सोमो हि स्वात्मरसानुप्रवेशेन सर्वा ओषधीः पुष्णातीति प्रसिद्धं ॥ १३ ॥ अहं वैश्वानरसं ज्ञा उदरस्थोऽग्निर्भूत्वा प्राणिनां सर्वेषां देहं आश्रितः सन् प्राणापानाभ्यां वायुभ्यां समायुक्तः समुद्धीपितश्चतुर्विधमन्नमदनीयं भक्ष्यं दंतव्यापारापेक्षमपूपादि भोज्यं तदनपेक्षं पायसादि लेह्यं गुडशर्करादि चोष्यं निश्चोष्यत्यज्यमानं इक्षुदंडादि एतेन सर्वत्र सर्वा शक्तिर्यादृश्यते सामदीयैवेति भावः तदेवं भोक्ता वैश्वानरोऽग्निर्भोज्यमन्नं सोमस्तदेवमुभयमग्नीषोमौ सर्वमिति पश्यतो न दोषलेपो न

यदादित्यगतं तेजो जगद्भासयतेऽखिलं ॥ यच्चंद्रमसियच्चाग्नौ तत्तेजो विद्धि मामकं ॥ १२ ॥ गामाविश्य च भूतानि धारयाम्यहमोजसा ॥ पुष्णामि चोषधीः सर्वाः सोमो भूत्वा रसात्मकः ॥ १३ ॥ अहं वैश्वानरो भूत्वा प्राणिनां देहमाश्रितः ॥ प्राणापानसमायुक्तः पचाम्यन्नं चतुर्विधं ॥ १४ ॥ सर्वस्य चाहं हृदि सन्निविष्टो मत्तः स्मृतिर्ज्ञानमपोहनं च ॥ वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यो वेदांतं हृद्वेदविदेव चाहं ॥ १५ ॥ द्वाविमौ पुरुषौ लोके क्षरश्चाक्षर एव च ॥ क्षरः सर्वाणि भूतानि कूटस्थो क्षर उच्यते ॥ १६ ॥ उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः परमात्मेत्युदाहृतः ॥ यो लोकत्रयमाविश्य विभर्त्य व्यय ईश्वरः ॥ १७ ॥

भवतीत्यपि द्रष्टव्यं ॥ १४ ॥ किंच सर्वस्य प्राणिजातस्याहं हृदि सन्निविष्ट आत्मेत्यर्थः अतो मत्त आत्मनस्तेषां स्मृतिर्ज्ञानं च पुण्यवतां पापिनां तु तयो रपोहनं विस्मरणमज्ञानं च भवति तथा च सर्वैर्वेदैः कर्मोपास्तिज्ञानकांडात्मकैरहमेव परमात्मा वेद्यो वेदांतं हृद्वेदांतोक्तविद्यासंप्रदायकत्वं वेदवितृवेदार्थविच्चाहमेव एतेन वेदांतविद्वेदविच्चस्य विभूतिरित्युक्तं भवति ॥ १५ ॥ सर्वशास्त्रद्वयसंगृह्णाति द्वाविति लोके प्रसिद्धौ इमौ द्वावेव पुरुषौ क्षरो विनाशी स च सर्वाणि भूतानि प्राणवन्ति कर्मक्षये सुप्तिप्रलयकैवल्यदौ उपाधिना शमनु विनाशशीलौ जीवो ब्रह्म प्रतिबिम्बभूतो जलाकारोपमः प्रज्ञानघन एवैतेभ्यो भूतेभ्यः समुत्थाय तान्येवानुविनश्यतीति श्रुतेः कूटस्थो निर्विकारो मायो पाधिरक्षरः तदुपाधेरकर्मजत्वेन नाशासंभवात् उपाधिदोषेणावशीकृतत्वाच्चासौ न क्षरति स्वरूपान्धवत इत्यक्षरः ॥ १६ ॥ एताभ्यां कार्यकारणोपाधिभ्यामन्योनिरुपाधिरुत्तमः पुरुषः यो सौ परमात्मेत्युदाहृतः शास्त्रे यो सौ मायया ईश्वरो भूत्वा लोकत्रयं उत्तममभ्यमाधमशरीररूपं आविश्य प्रविश्य धारयति शरीरत्रयं अथापि अव्ययः सर्वज्ञत्वेन ईश्वरधर्मेण अल्पज्ञत्वेन जीवधर्मेणानव्येति वर्धते क्षीयतेवेत्यर्थः ॥ १७ ॥